

Hồi 4

Quái Sự Luân Khởi

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:

- Đúng, Bạch Cốt Giáo không thể biết là lệnh tôn lấy Ngọc Thiềm Thừ đi, còn Hạ Hầu Lam đã chết ba năm, chuyện này thật khiến người ta khó hiểu.

Lão lắc đầu và nói tiếp:

- Dù nói thế nào thì chuyện này cũng phải chờ điều tra mới chứng minh được, cô nương, có lẽ phiến Ngọc Thiềm Thừ đó đã được lệnh tôn cất ở một nơi rất bí mật rồi

Đồng Uyển Nhược gật đầu nói:

- Không sai, đại hòa thượng !

Cuồng hòa thượng lại hỏi:

- Cô nương có biết chỗ cất giấu không ?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Tiểu nữ là người duy nhất trên thế gian này biết chỗ cất giấu phiến Ngọc Thiềm Thừ đó nhưng tiểu nữ không thể nói ra. Đại hòa thượng nên biết, nếu hung thủ thật sự vì Ngọc Thiềm Thừ mà đến, chỉ cần một ngày tiểu nữ không nói ra chỗ cất giấu vật thì một ngày hắn chưa thể sát hại tiểu nữ

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:

- Cô nương nói không sai, chỉ có điều không biết hung thủ có phải vì Ngọc Thiềm Thừ hay ...

Hầu Sơn Phong xen vào:

- Đại hòa thượng, nội trong ba ngày tới tất sẽ rõ thôi

Cuồng hòa thượng nói:

- Đúng, sao lão nạp lại quên nhỉ, nội trong ba ngày, chỉ cần hắn đến, rốt cuộc hắn là người của Bạch Cốt Giáo hay là Hạ Hầu Lam thì tất sẽ rõ ngay

Nói đến đây thì nghe tiếng mõ cầm canh vang lên, đêm đã sang canh hai.

Chợt có tiếng động ngoài cổng, kể đó là nghe giọng của Mạc Tử Kinh:

- Nào, nào, khiêng vào đại sảnh cho ta

Cuồng hòa thượng nói:

- Mạc thí chủ đã về rồi mong cô nương đừng nhắc đến những chuyện vừa bàn, bình sinh lão nạp sợ nhất là để người ta biết bản lai diện mục thật của mình.

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nàng vừa đáp một tiếng thì Mạc Tử Kinh đã vào đại sảnh.

Cuồng hòa thượng nói:

- Mạc thí chủ về đây à, sao lâu thế ?

Mạc Tử Kinh nói:

- Hai cỗ quan tài này đang làm, tại hạ phải chờ làm xong, bảo bọn họ lập tức chở tới nên mới về muộn,

Nói đoạn lão vẫy tay ra ngoài bảo mấy tên xa phu khiêng hai cỗ áo quan vào.

Quả nhiên là quan tài vừa mới làm xong, một lớn một nhỏ, nước sơn vẫn chưa khô hẳn.

Sau khi trao đổi mấy câu nữa thì Cuồng hòa thượng nói:

- Trong cuộn giấy này viết là nội trong ba bốn ngày, như vậy trong ba bốn ngày tới hung thủ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, lão nạp cho rằng tốt nhất là nhị vị vào nằm sớm một chút.

Mạc Tử Kinh chưa có phản ứng thì Đồng Uyển Nhược đã đứng lên và nói:

- Đồng Uyển Nhược tuân mệnh

Nói đoạn, nàng đi tới cỗ quan tài nhỏ, bước vào rồi nằm xuống.

Mạc Tử Kinh đầy vẻ bi phẫn trên mặt, lão nhắc nắp quan tài định dậy lấy nhưng bị Cuồng hòa thượng ngăn cả và nói:

- Mạc thí chủ, hãy khoan, trước tiên hãy đọc hai lỗ thông khí đã.

Mạc Tử Kinh y lời hành sự, lão dùng ngón tay đục hai lỗ thông khí, công phu của lão này quả nhiên kinh thế hãi tục, vắn làm quan vừa dày vừa cứng, nhưng dưới ngón tay của lão thì chẳng khác một miếng đậu hũ, vừa chọt tay vào là thủng.

Hầu Sơn Phong thấy vậy thì bất giác lắc đầu lè lưỡi.

Xong việc, Mạc Tử Kinh mới vào nằm trong cỗ quan tài lớn, Hầu Sơn Phong và Cuồng hòa thượng hợp lực dậy hai nắp áo quan lại. Thế này thì thần không hay, quỷ không biết, tuyệt không có kẻ thứ năm biết được. Bấy giờ mọi việc đều ổn thỏa, chỉ còn chờ hung thủ đến mà thôi.

Cuồng hòa thượng ngồi tọa thiền trước mấy chục cỗ quan tài, tay gõ mõ miêng niệm kinh, tiếng nô vang vang, trong đêm thanh vắng nghe rất chói tai.

Tòa đại sảnh rộng lớn chứa mấy chục cỗ quan tài nhưng chỉ có hai ngọn bạch lập, không khí thâm trầm âm u kinh người

Hầu Sơn Phong không có việc gì nên ngồi bên cạnh nhìn Cuồng hòa thượng đến độ xuất thần.

Canh ba ... canh tư ... canh năm, gà gáy, một đêm bình yên trôi qua.

Đêm thứ hai, đêm lạnh lùng tĩnh mịch nhưng cũng bình yên trôi qua

Điều này không có gì quái lạ, vì còn ngày thứ ba và đêm thứ ba, thậm chí cả ngày thứ tư.

Nhưng quái lạ, thật là quái lạ, ngày thứ ba, đêm thứ ba rồi ngày thứ tư đêm thứ tư cũng kết thúc trong tiếng gà gáy và hừng đông chiếu qua cửa sổ, song vẫn chưa thấy hung thủ, xuất hiện.

- Đây chuyện thế nào ?

Đừng nói là Cuồng hòa thượng và Hầu Sơn Phong đều khá ngạc nhiên, ngay cả Mạc Tử Kinh nằm trong quan tài cũng không nhần nại được, lão gõ vào quan tài và kêu lên:

- Đại hòa thượng, tại hạ có thể ra ngoài một lát được không ?

Đến lúc này thì Cuồng hòa thượng không thể không cho lão ta ra, nằm trong quan tài bốn ngày bốn đêm thì ai chịu nổi, vả lại hung thủ vẫn chưa đến.

Cuồng hòa thượng nháy mắt với Hầu Sơn Phong rồi nói:

- Mạc thí chủ cứ ra đi.

Lời vừa dứt thì nắp quan tài lớn chuyển động, Mạc Tử Kinh lồm cồm bò ra, lão lắc đầu và gượng cười, nói:

- Mùi vị này thật không dễ chịu, tại hạ chịu không nổi nữa rồi, hướng hồ là Đồng cô nương. Mời cô nương mau ra đi.

Nói đoạn, lão đưa tay ra hiệu cho Hầu Sơn Phong mở nắp quan tài nhỏ.

Nắp quan tài nhỏ vừa mở ra thì cả ba người đều kinh hãi, cả ba cũng đều sống người.

Chẳng phải Đồng Uyển Nhược chịu không nổi mà hôn mê bất tỉnh, hoặc có chuyện gì bất ổn đối với nàng. Mà là, quan tài trống không, chẳng thấy bóng dáng Đồng Uyển Nhược đâu cả. Đây há chẳng phải là quái sự lớn nhất trong thiên hạ sao ?

Ba ngày bốn đêm, có thể nói là chẳng có một người lạ nào xuất hiện, Cuồng hòa thượng và Hầu Sơn Phong không ngủ và cũng không ra ngoài. Vậy tại sao Đồng Uyển Nhược lại biến mất khỏi cỗ quan tài ?

Lẽ nào hung thủ đã đến ? Hẳn là yêu ma quỷ quái hay thần tiên, đến không tung tích, đi không hình bóng, biết thì triển phép hoán dịch gì chẳng ?

Không !

Dù hung thủ có công lực cao thâm cỡ nào cũng không thể không mở nắp quan tài mà bắt người đi được.

Mà một khi mở nắp quan tài, thậm chí chỉ cần hơi động thôi thì Cuồng hòa thượng và Hầu Sơn Phong tất sẽ phát giác ngay.

Nhưng trên thực tế, suốt ba ngày bốn đêm qua, ngoài tiếng gõ mõ và tiếng tụng kinh của Cuồng hòa thượng, thì chẳng có bất kỳ chút động tĩnh gì khác. Hơn nữa, cỗ quan tài nhỏ

đặt sát cổ quan tài lớn có Mạc Tử Kinh nằm bên trong, bất kỳ sự động tĩnh nào cũng tuyệt đối khó qua được tai mắt của vị cao thủ Thiết Diện Sát Thần này.

Không thể là không thể, nhưng dù bao nhiêu cái không thể thì cuối cùng Đồng Uyển Nhược cũng biến mất không để lại một chút dấu tích, tựa như làn khói nhẹ.

Nhìn kỹ lại thì thấy dưới đáy quan tài bằng phẳng có một mảnh giấy trắng như tuyết.

Mạc Tử Kinh quát lớn một tiếng, nắp quan tài lập tức bay đi rồi rơi vào góc sảnh, kinh lực khiến Hầu Sơn Phong loạn choạng suýt ngã nhào

Mạc Tử Kinh cúi người nhặt mảnh giấy lên, vừa xem qua thì râu tóc đều dựng ngược, thần thái kinh người, thân hình run bần bật

- A di đà phật !

Cuồng hòa thượng trấn định tinh thần, niệm một câu phật hiệu rồi nói:

- Xin Mạc thí chủ hãy bình tĩnh cho lão nạp xem mảnh giấy đó thử.

Mạc Tử Kinh phất mạnh tay búng mảnh giấy qua.

Cuồng hòa thượng bắt lấy xem, lão tăng này cũng chấn động toàn thân, trên giấy viết rằng:

"Ta đã hẹn thì tất đến, xưa nay không sai lời, Đồng nữ kính lãnh, đa tạ chờ ta nhiều ngày"

Bút tích giống hệt cuộn giấy ở Thổ Địa miếu, bên dưới cũng vẽ một con rồng.

Mạc Tử Kinh run run kêu lên:

- Đại hòa thượng đây ... đây ... là chuyện thế nào ?

Cuồng hòa thượng cười gượng và lắc đầu nói:

- Nếu lão nạp biết thì còn nói làm gì

Mạc Tử Kinh lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi vung chân phải, cỗ quan tài nhỏ lập tức bay qua một bên. Cùng lúc lão xuất chưởng vỗ mạnh xuống đất, "bình" một tiếng, đất cát bay lên mù mịt, mặt đất vẫn rắn chắc, tuyệt không có hang động bí mật gì.

Từ mảnh giấy có thể chứng minh là hung thủ đã đến, Đồng Uyển Nhược đích thị đã bị hấn bắt đi, nhưng hấn đến như thế nào ? Làm sao bắt Đồng Uyển Nhược đi được ?

Đây là bí mật dường như vĩnh viễn không thể khám phá được Chuyện này cứ như một phép ảo thuật thần kỳ. Nhưng ảo thuật là giả còn chuyện hiện tại là thiên chân vạn xác.

Mạc Tử Kinh cười một cách bi thương chua xót, lão nói:

- Rốt cuộc thì cô nương đã bị tên thất phu hung tàn đó bắt đi rồi. Mạc Tử Kinh thân là tông tộc, tự phụ là có công lực hơn người, vậy mà ngay cả một người cũng không bảo vệ được. Ta còn mặt mũi nào mà sống trên thế gian này nữa ?

Song mục xạ thần quang, lão vung mạnh hữu chưởng vỗ vào Thiên Linh cái của mình

Hầu Sơn Phong kinh hãi kêu lên:

- Mạc tổng quản, không được ...

Lời chưa dứt thì Cuồng hòa thượng đã xuất chưởng nhanh như chớp, chụp giữ cổ tay Mạc Tử Kinh lại.

Lão tăng trầm giọng nói:

- Mạc thí chủ, sao lại nhụt chí thế ? Lão nạp bảo đảm là Đồng cô nương chỉ có kinh hoảng chứ không nguy hiểm.

Mạc Tử Kinh rung mình nhưng lại ngạc nhiên nói:

- Đại hòa thượng, hảo thủ pháp, lão là ...

Cuồng hòa thượng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lão nạp là Cuồng hòa thượng

Mạc Tử Kinh "a" lên một tiếng kinh ngạc kêu lên:

- Thì ra là Cuồng đại sư

Lão gượng cười rồi nói tiếp:

- Mạc Tử Kinh có mắt không trông, hai lần gặp gỡ mà vẫn không biết là Cuồng đại sư
Cuồng hòa thượng khoát tay gượng cười nói:

- Mạc thí chủ đừng nhắc nữa, lần này lão nạp đại bại rồi, để người ta bắt người đi mà không hay không biết, thậm chí cũng không biết đối phương như thế nào.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Bản ý của lão nạp là muốn mượn cơ hội này mà bắt hung thủ, bắt không được thì chí thiếu cũng có thể thấy hấn là ai, không ngờ hấn lại cao minh xảo hoạt như thế, chẳng những đã đến mà còn bắt người đi chuyện này thật là ...

Mạc Tử Kinh nói:

- Đại hòa thượng bây giờ mà cần gì phải xem tên thất phu đó là ai ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Vậy Mạc thí chủ cho rằng hấn là ai ?

Mạc Tử Kinh nghiêng rằng, nói:

- Chứng cứ minh xác, công phu Nhất Tàn Chi là độc môn, tất nhiên tên ma đầu Hạ Hầu Lam rồi.

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:

- Mạc thí chủ biết một mà không hai, nội tình chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

Nói đoạn, lão bèn thuật lại một lượt những điều nghe từ Đồng Uyển Nhược

Mạc Tử Kinh nghe xong thì vô cùng: kinh ngạc, lão nói:

- Thảo nào lão chủ nhân sau chuyến đi nam phương về thì tâm trạng bất an, nhiều năm qua ăn không ngon ngủ không yên, hóa ra là như vậy hóa ra là như vậy ...

Cuồng hòa thượng nói:

- Mạc thí chủ có biết, trong nước dùng của Đồng phủ đã bị người ta ngấm hạ độc không ? Đó là Thi Độc Tỏa Hồn Tán. Một thứ dược vật độc môn bá đạo của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt Giáo.

Mạc Tử Kinh bất giác rùng mình, lão vội hỏi:

- Sao đại hòa thượng biết ?

Cuồng hòa thượng lại thuật rõ những điều mình trông thấy, sau cùng lão nói:

- Rốt cuộc là đúng hay không đúng, vẫn chưa thể đoán định, đáng tiếc thí chủ không quan sát nên dùng nước đó quét rửa nhà cửa hết, bằng không thì nhất định có thể biết

- Đại hòa thượng !

Mạc Tử Kinh nói:

- Đương thời Mạc mỗ bị thống vạ phần, nào có thể nghĩ đến những chuyện khác ? Chuyện này dù sao cũng không quan trọng, chẳng phải Hạ Hầu Lam thì tất phải là Bạch Cốt Giáo, chuyện quan trọng bây giờ là vấn đề an nguy của Đồng cô nương, vừa rồi đại hòa thượng nói hữu kinh vô hiểm là ...

Cuồng hòa thượng nói:

- Mạc thí chủ, chỉ cần một ngày Đồng cô nương chưa nói ra nơi cất giấu Ngọc Thiềm Thừ thì hung thủ tuyệt không thể gia hại cô ta, đây là đạo lý tất nhiên.

Mạc Tử Kinh gật đầu, nói:

- Mong là như vậy, lúc này cũng đành nghĩ như thế thôi, việc không tiện chậm trễ, Mạc mỗ cũng nóng lòng như lửa nên định nhanh chóng an táng nhị vị lão chủ nhân và những người khác rồi lập tức hành tẩu giang hồ truy tìm hung thủ. Xin mời đại hòa thượng và Hầu gia trở về nghỉ ngơi, thịnh tình tương trợ này, nếu Mạc mỗ không chết thì ngày sau tất có báo đáp.

Hầu Sơn Phong vội nói:

- Mạc tổng quản, nói gì đi nữa thì tại hạ cũng phải giúp chuyện này đến cùng:

Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói:

- Đa tạ Hầu gia, không cần thiết rồi, Mạc mỗ sẽ đơn thân độc mã hành sự.

Hầu Sơn Phong còn định nói nữa, nhưng Cuồng hòa thượng đã cướp lời:

- Hầu thí chủ, Mạc thí chủ đã nói thế thì thôi vậy xin Mạc thí chủ cứ yên tâm lo liệu mọi việc, trên đường hành khất tứ hải, lão nạp cũng sẽ ngấm điều tra truy tìm hung thủ, hòng sớm cứu được Đồng cô nương trở về để an ủi chư vị dưới hoàng tuyền.

Nói đoạn lão chấp tay cúi người rồi cùng Hầu Sơn Phong cáo biệt ra đi.

Mạc Tử Kinh tiến khách ra tận ngoài cổng rồi mới quay vào Cuồng hòa thượng và Hầu sơn Phong sánh vai ra khỏi Kim Lăng Đồng gia. Hầu sơn Phong chau mày trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hòa thượng, lão cho rằng chuyện này có khả năng không ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Thí chủ, rốt cuộc đây là sự thực chắc như sắt thép.

Hầu Sơn phong lắc đầu, nói:

- Tại hạ không tin có bất kỳ kẻ nào bắt cóc người trước mắt lão và tại hạ như vậy

Cuồng hòa thượng nói:

- Nhưng thực tế là Đồng cô nương đã bị bắt đi.

- Vì vậy nên tại hạ, cho rằng tuyệt đối không thể.

- Hòa thượng ta muốn nghe giải thích đây

- Hòa thượng, lúc lão ở trong đại sảnh, lão có phát hiện người nào vào sảnh không ?

- Không, ngay cả một ngọn gió động cỏ cũng không

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Hòa thượng, tại hạ cũng y như lão, vừa rồi lão thấy bên dưới quan tài có huyết động bí mật gì không ?

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói:

- Không, người cũng ở tại đường trường mà.

Hầu Sơn Phong nói:

- Như vậy Đồng cô nương không phải bị bắt đi từ bên dưới quan tài rồi.

Cuồng hòa thượng nói:

- Cũng không sai, đích thị là như vậy.

Hầu Sơn Phong nói:

- Bên dưới đã không thì bên trên và trước sau tứ phía càng không thể.

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:

- Đúng vậy, xung quanh chẳng lúc nào là không có sự giám sát của người và ta.

Hầu Sơn Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vậy bên phải thì sao ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Bên phải nằm sát với cổ quan tài của Mạc Tử Kinh

Hầu Sơn Phong nói:

- Đây là mặt duy nhất mà lão và tại hạ không thấy được

Cuồng hòa thượng giật mình, lão nói:

- Lẽ nào thí chủ muốn ám chỉ Mạc Tử Kinh ?

Hầu Sơn phong lắc đầu, nói:

- Không, Mạc Tử Kinh nửa đời trung nghĩa, lão ta không thể làm chuyện thương thiên bại lý, tại hạ muốn nói đến hai cỗ quan tài đó.

Cuồng hòa thượng ngạc nhiên nói:

- Người nói hai cỗ quan tài đó có vấn đề chẳng ?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Ngoài điều này ra thì tại hạ nghĩ không ra cách thứ hai để bắt người đi.

Cuồng hòa thượng nói:

- Đừng quên là hai cỗ quan tài đó do Mạc Tử Kinh đặt làm

Hầu Sơn Phong nói:

- Bây giờ tại hạ chỉ biết chuyện không hỏi người, có khả năng là ngay cả lão ta cũng không biết

Cuồng hòa thượng nói:

- Vậy là hai cỗ quan tài đó có vấn đề rồi nhưng bằng cách nào có thể bắt người đi ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Chỉ cần hai cỗ quan tài đó có vấn đề thì sự việc không khó điều tra, quan tài để sát nhau, từ trong quan tài này đưa Đồng cô nương qua quan tài kia.

Cuồng hòa thượng tiếp lời:

- Vậy chẳng phải người ám chỉ Mạc Tử Kinh có vấn đề sao ?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:

- Không nhất định là lão ta, nếu lão ta bị người ta khống chế huyết đạo thì có nằm trong quan tài cũng không hay biết gì.

Cuồng hòa thượng nói:

- Nếu bị khống chế huyết đạo thì bản thân lão cũng phải biết, vậy tại sao chẳng nghe lão đề cập đến.

Hầu Sơn Phong nói:

- Người bị khống chế huyết đạo tất có thể biết mình bị khống chế, nhưng nếu người phải mê hương dược vật mà hôn mê thì chưa chắc lão ta có thể biết, hòa thượng lão nói xem có đúng không ?

Cuồng hoà thượng trầm ngâm một lúc rồi gật đầu, nói:

- Rất có khả năng, vậy hiện tại ...

Hầu Sơn phong cắt lời, nói:

- Quay trở lại kiểm tra hai cỗ quantài đó ?

Cuồng hòa thượng gật đầu nói:

- Được thí chủ, lão nạp nghe theo người vậy ?

Nói đến đây thì hai người đã ra Đồng gia khá xa, vì thế nên lúc này lại vội vàng quay trở lại.

Cuồng hòa thượng nói tiếp:

- Theo người nói thì Đồng cô nương lẽ ra vẫn còn trong đại sảnh ?

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:

- Hòa thượng lão nói đúng rồi, nếu tại hạ đoán không sai thì Đồng cô nương vẫn chưa ra khỏi đại sảnh.

Cuồng hòa thượng chau mày nói:

- Xem ra người vẫn khá hơn ta nhiều, chỉ có điều sao người không nói sớm

Hầu Sơn Phong nói:

- Nếu tại hạ sớm nghĩ thông thì chúng ta không cần phải chạy tới chạy lui thế này

Cuồng hòa thượng trừng mắt nhìn chàng và nói:

- Vậy thì mau lên chúng ta không có ở đó chừ Mạc tử Kinh không thể ứng phó nổi

Hầu Sơn phong mỉm cười, nói:

- Giữa thanh thiên bạch nhật, lão bảo tại hạ phải làm thế nào đây ? Hòa thượng, lão cứ đi phân lão, tại hạ theo sau là được.

Lời vừa dứt, thì Cuồng hòa thượng gia tăng cước lực, tốc độ nhanh gấp đôi người thường, Hầu Sơn Phong cũng tăng tốc theo, thủy chung vẫn đi ngang hàng với Cuồng hòa thượng.

Lúc đi rất chậm, nhưng khi trở lại chỉ một thoáng là đã đến Đồng gia, hai cánh cổng khép chặt, bên trong chẳng nghe động tĩnh gì

Cuồng hòa thượng bước tới gõ cửa, tiếng động ầm ầm vang lên rất lâu, dù ở bất cứ góc nào Đồng gia trang cũng có thể nghe được, thế nhưng chẳng nghe một tiếng trả lời.

Cuồng hòa thượng quay lại nói:

- Không xong rồi, xem ra chúng ta phải trèo tường vào thôi.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Người xuất gia làm đệ tử phật môn sao có thể trèo tường ?

Nói đoạn, chàng đưa tay khê đẩy một cái, hai cánh cổng vừa dày vừa nặng lập tức mở toang ra.

Cuồng hòa thượng chỉ nói một câu:

- Cũng vẫn là người khá hơn.

Lời chưa dứt thì lão đã lặc người lướt vào.

Tất nhiên là hai người bọn họ cùng đến đại sảnh một lúc. Nhưng vừa vào đại sảnh thì cả hai lập tức sững sờ

Trong sảnh trống không, đừng nói mấy chục cỗ quan tài có thi thể, ngay cả hai cỗ quan tài trống cũng biến mất, còn Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh cũng chẳng biết đi đâu.

Xem ra Mạc Tử Kinh đã thuê không ít người, nếu không sao có thể chuyển những cỗ quan tài đi trong một thời gian ngắn như vậy. Đây há chẳng phải thần tốc, lắm sao ?

Nhưng trong thời gian ngắn như vậy, Mạc Tử Kinh tìm đâu ra nhiều người như thế ?

Vừa rồi, lúc hai người ra đi thì Mạc Tử Kinh vẫn chưa có động tĩnh gì, dù từ lúc đó bắt đầu tìm người thì cũng mất nửa ngày mới tìm được năm bảy người

Quái sự năm nay xem ra đặc biệt hơi nhiều.

Hầu Sơn Phong chau mày, nói:

- Hòa thượng, chúng ta đi các nơi tìm thử, sau đó sẽ gặp lại tại sảnh tiền này.

Cuồng hòa thượng nói:

- A di đà phật, chạy lung tung trong chỗ có ma thể này, thật là kinh khiếp quá. Tuy miệng nói thế nhưng chân lão vẫn nhanh chóng lướt ra khỏi đại sảnh

Hầu Sơn Phong cũng ra theo, đầu tiên chàng lướt lên nóc đại sảnh. Đại sảnh cửa Đông gia khá cao từ trên nóc nhìn ra tứ phía thì phân nửa thành Kim Lăng có thể thu vào tầm mắt. Nhưng đáng tiếc là chàng chẳng thấy được gì.

Chàng lặc thân mình rồi biến mất vào mấy gian đình viện ở phía sau.

Chừng cạn tuần trà thì hai người gặp lại tại tiền sảnh, cả hai chau mày nhìn nhau mà không nói một lời.

Đột nhiên thấy Hầu Sơn Phong nhướng mày lên và nói:

- Hòa thượng đi, đến tiệm quan tài xem thử ?

Nói đoạn, chàng lôi Cuồng hòa thượng đi ra ngoài, Cuồng hòa thượng ngạc nhiên nói:

- Người định làm gì thế ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Lão đáng gọi là hòa thượng hàm hồ, đến tiệm quan tài hỏi thử hai cỗ quan tài kia được làm như thế nào, không được sao ? Đi mau thôi !

Cuồng hòa thượng lại ngăn người, lão lặc đầu gượng cười mà không nói gì.

Hai người vừa ra khỏi cổng thì nghe có tiếng vó ngựa từ xa đi đến, hai người bất giác đưa mắt nhìn nhau, Hầu Sơn Phong chấn động toàn thân, chàng vội cúi đầu mà đi.

Chớp mắt ngựa đã phi tới như bay, ngồi trên ngựa là một hồng y mỹ cô nương, phong hoa tuyệt thế, diễm sắc tuyệt trần. Cô nương này tóc huyền búi cao mày liễu mũi cao, miệng

nhỏ đẹp thì rất đẹp nhưng dung diện lạnh lùng như băng sương, bên yên ngựa còn treo một thanh trường kiếm khiến ai thấy cũng kinh hồn.

Kỵ mã tung hai vó trước lên, hí dài một tiếng rồi lập tức dừng lại, một giọng lạnh lạnh như chuông ngân cất lên:

- Đây hòa thượng, còn người nữa, đứng lại cho ta.

Vị hồng y cô nương không chút khách khí, ngược lại còn tỏ ra khá hung hãn.

Hầu Sơn Phong ngăn người dừng bước, dường như không thể không dừng, chàng ngược lên nhìn và nói:

- Cô nương gọi tại hạ à ?

Hồng y nữ lạnh lùng nói:

- Không phải gọi người thì gọi ai ?

- Ngoài người và lão hòa thượng ra thì nơi này còn có ai nữa ?

Hầu Sơn Phong gượng cười và luôn miệng nói:

- Phải, phải, phải

- A di đà phật ?,

Cuồng hòa thượng lên trước, chấp tay, cúi người hành lễ và nói:

- Chẳng hay vị nữ thí chủ này gọi hai người bọn lão nạp lại có điều gì chỉ giáo ?

Hồng y nữ nói:

- Ta muốn hỏi hai vị về một người, nơi này có người nào kêu bằng Hầu Sơn Phong không ?

ó ra, cô ta đi tìm Hầu Sơn Phong nhưng cô ta lại không biết Hầu Sơn Phong.

Hầu Sơn Phong vội bước lên nói:

- Cô nương, tại hạ biết, muốn tìm hẩn thì phải đến vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu

Hồng y nữ trừng mắt, nói:

- Ta đang hỏi hòa thượng ai bảo người xen vào.

Hầu Sơn Phong đành gượng cười, và lui lại.

Hồng y nữ chậm rãi nói:

- Nơi đó ta đi qua rồi, có một người kêu bằng Thiết Ngưu nói cho ta biết là hẩn đang ở đây.

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói:

- Cô nương nói không sai, Hầu thí chủ vốn ở đây, nhưng hẩn vừa đi rồi.

Hồng y nữ chau mày, hỏi:

- Đi rồi ? Hẩn đi đâu ?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:

- Hầu thí chủ không nói, lão nạp cũng không biết.

Hồng y nữ dõi mắt phụng chăm chú nhìn lão tăng rồi hỏi:

- Hòa thượng, lão không lừa ta đấy chứ ?

Cuồng hòa thượng nói:

- A di đà phật, người xuất gia không bịa chuyện, lão nạp không cần thiết phải lừa cô nương. Hòa thượng này đáng đày xuống mười tám tầng địa ngục

Hồng y nữ gật đầu, nói:

- Hòa thượng, ta tin lão !

Cuồng hòa thượng cúi người, nói:

- Đa tạ nữ thí chủ

Hồng y nữ nói:

- Đại hòa thượng không cần khách khí, lão rất thân với hấn phải không ?

Cuồng hòa thượng hỏi lại:

- Ai ? Cô nương muốn nói..

Hồng y nữ tiếp lời:

- Ta muốn nói đến người kêu bằng Hầu Sơn Phong đó.

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:

- Lão nạp không thân với Hầu thí chủ, vị này là huynh đệ kết nghĩa của Hầu thí chủ.

Hồng y nữ "à" một tiếng rồi nhìn sang Hầu Sơn Phong và nói:

- Các hạ họ gì, xưng hô thế nào ?

Khẩu khí tỏ ra nhu hòa và cũng không ít khách khí.

Hầu Sơn Phong vội nói:

- Tại hạ họ Giả tên Quế, người nơi này thường gọi tại hạ là ...

Hồng y nữ không muốn nghe hỗn danh nên cắt lời nói:

- Nghe nói Hầu Sơn Phong rất giỏi về Thư - Cầm - Đồ - Tửu, dựa vào bốn tuyệt kỹ này mà đánh bại bốn cao thủ võ lâm ?

Hầu sơn Phong không trả lời mà hỏi lại:

- Lẽ nào cô nương cũng muốn tìm người anh em của tại hạ để tỉ thí ?

Hồng y nữ nhướn đôi mày liễu và nói:

- Ta đang hỏi ngươi mà ?

Hầu Sơn Phong giật mình, chàng vội nói:

- Phải, phải, cô nương, đúng là có chuyện như thế nhưng nói toạc ra chẳng đáng một cắc tiền, không nói giấu gì cô nương, người anh em đó của tại hạ xuất thân từ chốn cửu lưu hạ đẳng, mấy ngón nghề của hắn toàn là lừa lọc.

Hồng y nữ có vẻ thất vọng, nàng quan sát Hầu Sơn Phong một lúc rồi nói:

- Vậy sao ? Người ta đều đề cao huynh đệ của mình, còn người sao lại hạ thấp huynh đệ của mình ?

Hầu Sơn Phong hơi giật mình, chàng nói:

- Con người tại hạ xưa nay có câu nào nói câu đó, dù là huynh đệ thân thuộc cũng không ngoại lệ, thực ra tại hạ cũng muốn tốt cho huynh đệ của mình, vì cũng có ngày hắn sẽ bị người ta vạch trần, bây giờ lại hạ nói trước cho hắn để sau này khỏi có người đến tìm hắn nữa ?

Hồng y nữ thản nhiên nói:

- Người rất biết nói chuyện, người huynh đệ của người có thật là họ Hầu không ?

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên hỏi lại:

- Hắn không phải họ Hầu thì họ gì ? Chuyện này không ai biết rõ hơn tại hạ rồi.

Hồng Y nữ gật đầu, nói:

- Ta không còn chuyện gì nữa, mời nhị vị tùy tiện

Cuồng hòa thượng muốn đi nhưng Hầu Sơn Phong vẫn còn nhiệt tình muốn nói, chàng nói:

- Xin hỏi quý tánh của cô nương, từ đâu đến, định đi đâu, có cần tại hạ chuyển đến hắn một lời ?

Hồng y nữ lắc đầu, nói:

- Đa tạ người, không cần thiết, ta sẽ tự đi tìm hắn.

Hầu Sơn Phong "à" một tiếng rồi nói:

- Vậy thì bọn tại hạ đi đây !

Nói đoạn chàng cùng Cuồng hòa thượng sánh vai đi về hướng tây.

Lúc này cũng nghe tiếng vó ngựa vang động sau lưng, tiếng động dần dần nhỏ lại và xa dần, cuối cùng không nghe được nữa.

Dường như Hầu Sơn Phong vẫn còn kinh động chàng lắc đầu, nói:

- Hòa thượng, nguy hiểm quá !

Cuồng hòa thượng nói:

- Còn may, cô ta chẳng những không nhận ra người mà ngay cả ta cũng không nhận ra.

Hầu Sơn Phong lắc đầu nói:

- Chỉ cần cô ta nhận ra lão thì không khó để liên tưởng đến tại hạ, khi đó thật là ...

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Hòa thượng, sao bỗng nhiên cô ta lại đến đây ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Có lẽ là tên tuổi người đã truyền ra ngoài ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Tất cả đều do hòa thượng gây ra.

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói:

- A di đà phật, hòa thượng ta không ngờ là sẽ làm kinh động đến cô ta.

Hầu Sơn Phong thở dài, chàng lắc đầu và nói:

- Xem ra cô ta vẫn chưa hết hy vọng đối với người đã chết ba năm rồi.

Cuồng hòa thượng nói:

- Trên thực tế, thắng được tứ ma về Thụ - Cầm - Đồ - Tửu thì thế gian này chỉ có một người

Hầu Sơn Phong nói:

- Hòa thượng, đó là người đã xuống đất ba năm.

- Nhưng cô ta vẫn muốn đến xem thử.

- Điều đó chẳng có ích gì, tại hạ nói rồi, đó là trá thuật lừa bịp.

- Sợ rằng phải chờ cô ta gặp Hầu Sơn Phong thì cô ta mới tin được.

- Hòa thượng, lẽ nào tại hạ làm sai ?

Cuồng hòa thượng bật cười, nói:

- Đâu chỉ là sai, mà cứ như là đại sai, đặc biệt sai, cô ta đã không nhận ra người chỉ bằng người thừa nhận người là Hầu Sơn Phong trước mặt cô ta cho rồi, vậy chẳng tốt hơn sao ? Vạn nhất cô ta đi hỏi Thiết Ngưu, hoặc giả lúc gặp lại cô ta nhờ có người quen nào ở sòng bài gọi người một tiếng thì người làm thế nào ? Há chẳng phải khéo quá hóa vụng, càng khiến cô ta hoài nghi sao ?

Hầu Sơn Phong ngó người chàng nói:

- Hòa thượng xem ra có lúc lão cũng khá hơn tại hạ, chỉ có điều sao lão không nói sớm ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Ta có thể nói sớm được sao ?

Hầu Sơn Phong gượng cười và nói:

- Không sao, hòa thượng, chỉ cần tại hạ cố tình trốn cô ta thì cô ta sẽ không tìm được tại hạ.

- A di đà phật !

Cuồng hòa thượng niệm câu phật hiệu rồi nói:

- Người xuất gia xin nói một câu công bằng nhé thí chủ, đã có chuyện tránh tình hôm nay thì lúc đầu người không nên trêu ghẹo tán tỉnh cô ta, lúc đầu người đã tán tỉnh cô ta thì bây giờ người không nên tránh né tình cảm mà trốn cô ta ? Bao nhiêu thiếu niên anh tuấn hào hiệp trong thiên hạ đều bị cô ta xem như cỏ rác, không thèm để mắt, duy chỉ có tình cảm độc nhất với thí chủ người, ruột cô ta đã đứt lòng đã nát, thí chủ người sao lại nhẫn tâm như vậy ? Với cái nhìn của người xuất gia thì thí chủ người chẳng những có đôi tay cay độc đầy thủ đoạn mà còn có lòng như sắt đá.

Trên mặt Hầu sơn Phong chẳng có biểu cảm gì, nhưng trong mắt chàng xuất hiện một thứ sắc thái phức tạp, khó dùng lời mà nói hết.

Chàng gượng cười và nói:

- Hòa thượng, lão nói xong chưa, không nhắc đến chuyện này nữa được không ? Người khác không biết nhưng lão phải biết, con người tại hạ là không thể vướng vào tình cảm của nhi nữ này ...

Cuồng hòa thượng nói:

- Nhưng người mắc nợ người ta, không thể một đời không trả !

Hầu Sơn Phong cười nhưng nụ cười có vẻ miễn cưỡng, chàng nói:

- Hòa thượng, lão chẳng nghe người ta nói sao ? Người không chết thì nợ không mất, khi nào có tiền thì tại hạ hoàn trả !

Cuồng hòa thượng nói:

- Người tính dùng thời gian để quýt nợ chăng ? Thí chủ, bất cứ nợ gì cũng đều có thể quýt duy nhất nợ tình cảm này là không thể quýt, nếu không thì hòa thượng ta sẽ phải thấy áy náy suốt đời !

Hầu Sơn Phong trầm ngâm chưa nói gì thì Cuồng hòa thượng lại nói:

- Hòa thượng ta tuy tứ đại giai không, lục căn thanh tịnh, suốt ngày ăn chay niệm phật, nhưng ta cũng có chút hiểu biết về loại chuyện này, một khi nữ nhân không yêu được, thì sẽ chuyển qua hận, nếu để cô ta hận người.

Hầu Sơn Phong gượng cười, nói:

- Hòa thượng, tại hạ thà để cho cô ta hận mình.

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:

- Thí chủ, hận của nam nhân đôi khi chẳng có gì đáng sợ, nhưng hận của nữ nhân thì ...

Lão lắc đầu và tiếp lời:

- Lão nạp chỉ khuyên người một câu ngàn vạn lần phải cẩn thận.

Hầu Sơn Phong bất giác rung mình, nhất thời chàng trầm mặc không nói gì ! !

Đến đây thì hai người đã vào một đường quan đạo lớn, hai bên toàn những biển hiệu của các tiệm tạp hóa, ngoài ra còn có ba, bốn tiệm bán quan tài !

Cuồng hòa thượng chau mày nói:

- Thí chủ biết tiệm nào không ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Hòa thượng, dưới mũi chúng ta còn có miệng mà !

Hòa thượng bất giác thất cười, lão cùng Hầu Sơn Phong đi đến tiệm thứ nhất.

Người của tiệm quan tài tưởng rằng khách mua hàng đến nên vội bước ra nghinh tiếp.

Hầu Sơn Phong nói:

- Tại hạ xin hỏi một lời, ba ngày trước Đồng gia mua mấy chục cỗ quan tài là ở ...

Chủ tiệm vội đáp:

- Nhị vị tìm đúng rồi, chính là tiểu hiệu, chính là tiểu hiệu.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Vậy sau đó Mạc tổng quản của Đồng gia đương đêm đến đặt làm hai cỗ ...

Chủ tiệm "à" một tiếng rồi nói:

- Đó không phải là tiểu hiệu, là tiệm kia ...

Lão chỉ qua nhà bên cạnh và nói tiếp:

- Nhà đó mua bán chẳng ra gì, nhị vị xem đến bây giờ mà vẫn chưa mở cửa !

Hai người nhìn qua thì quả nhiên, mặt trời đã quá ba con sào sắp đến giờ Ngọ rồi mà tiệm quan tài này vẫn đóng chặt cửa, bên trong chẳng có động tĩnh gì. Tục ngữ có câu: Không muôn phát tài thì không dậy sớm !

Xem ra, tám phần là nhà này không muốn phát tài rồi.

Hầu Sơn phong nói lời cảm ơn với chủ tiệm này rồi cùng Cuồng hòa thượng bước qua tiệm bên cạnh.

Chàng đưa tay gõ cửa ba, bốn tiếng, lẽ thường đã có người gõ cửa thì cửa tiệm tất sẽ lập tức được mở ! Nào ngờ, chẳng những không có người ra mở cửa mà ngay cả một tiếng trả lời cũng không ! Mua bán gì mà ngủ như chết thế ?

Hầu Sơn Phong chau mày nói:

- Hòa thượng, vòng ra cửa sau thử.

Thế là hai người, một tăng một tục vòng ra phía sau của tiệm quan tài.

Cửa sau nằm trong một ngõ hẻm nhỏ rất vắng vẻ, hai người chẳng kiêng kỵ gì nữa nên trèo tường mà vào hậu viện của tiệm quan tài này.

Bầu không khí trong hậu viện vô cùng yên tĩnh, những tại cửa một gian phòng phía đông lại có người nằm.

Hầu Sơn Phong và Cuồng hòa thượng bất giác rung mình, cả hai vị tung người lướt đến.

Đó là một hán tử trung niên, thế nằm tựa như đang ngủ, sắc diện bình thường, chỉ có điều tứ chi lạnh băng, rõ ràng đã chết từ lâu rồi !

Vừa nhìn qua thì Hầu Sơn Phong và Cuồng hòa thượng liền nhận ra hán tử trung niên này bị người ta điểm tử huyết mà chết.

Thời điểm ngộ nạn có thể là tối qua, vì y phục của hán tử trung niên này không chỉnh tề, cúc áo chưa cài, khốe mắt còn dính ghèn !

Hầu Sơn Phong và Cuồng hòa thượng bước vào nhà xem thì bất giác bi nộ run người, khốe mắt muốn rách toạc, trong nhà có mười mấy người nằm dưới đất, lớn có nhỏ có, nam có nữ có !

Tất cả đều bị điểm tử huyết dẫn đến trí mạng !

Hầu Sơn Phong lạnh lùng hừ một tiếng rồi khẽ phất hữu chưởng lên, theo đó là một đạo bạch quang lập tức bay vào tay chưởng.

Đó lại là một mảnh giấy trắng, mảnh giấy này vốn được dùng tách trà chén lên bàn Bút tích trên giấy vẫn là một kiểu chữ cuồng thảo như trước, viết rằng:

"Ta biết nhị vị tất đến nên lưu lại vài chữ thị ý ! Đồng Uyển Nhược, Mạc Tử Kinh đã bị ta giam vào lao ngục, xin báo cho nhị vị biết như vậy.

Dám xin nhị vị hãy tự lo quét tuyết trước cổng nhà mình, đừng quẩn vào chuyện người khác, bằng không một khi đại họa đổ xuống đầu thì chớ trách hôm hôm nay ta không báo trước !"

Vẫn là ký hiệu quen thuộc, chỗ ký tên có vẽ một con rồng !

Cuồng hòa thượng gượng cười, nói:

- Thí chủ, mấy phen thất bại này đã đủ cho ta và người không chịu đựng được nữa rồi !

Hầu Sơn Phong lạnh lùng hừ một tiếng, song mục đột hiện kỳ quang, bất kỳ ai trông thấy cũng nổi da gà dựng tóc gáy, không rét mà run.

Chàng đưa năm ngón tay ra và lạnh lùng nói:

- Hòa thượng lão biết đây là biểu thị gì không ?:

Cuồng hòa thượng giật mình nói:

- Thí chủ, người lại muốn xuất lạt thủ à ?

Khóe miệng Hầu Sơn Phong lộ vẻ cười nhạt cực kỳ tàn khốc chàng nói:

- Rốt cuộc thì hòa thượng lão vẫn là người biết tại hạ, hoà thượng, lão biết đấy, xưa nay tại hạ không quẩn chuyện thế gian nhưng vì sự đáng thương của Đồng Uyển Nhược, Đồng gia và mấy chục con người vô tội này, đồng thời cũng vì con rồng này mà tại hạ không thể không quẩn !

Cuồng hòa thượng nói:

- Thí chủ, người có biết một khi Lạt thủ của người xuất ra thì sẽ chết bao nhiêu người không ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Hòa thượng, tại hạ đã thu mình ba năm rồi nhưng người chết cũng không ít !

Cuồng hòa thượng nhắm mắt, nói:

- A di đà phật ! Thiện tai, thiện tai ...

Chợt nghe Hầu Sơn Phong lạnh lùng quát:

- Giải cho tên thất phu !

Cuồng hòa thượng mở choàng mắt ra, lão thấy có năm luồng hắc khí từ năm đầu ngón tay trên hữu chưởng của Hầu Sơn Phong bung ra, hắc khí càng lúc càng lạnh nhạt, dần dần không nhìn thấy nữa !

Cuồng hòa thượng rung mình kêu thất thanh:

- Thí chủ, đây là ...

Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói:

- Hòa thượng, trên mảnh giấy này có tửm độc dược !

Cuồng hòa thượng hỏi:

- Thí chủ biết là độc dược gì không ?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:

- Chưa từng nghe cũng chưa từng thấy !

Cuồng hòa thượng chau mày thở dài rồi nói:

- Lại một chút manh mối bị ...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:

- Chưa hẳn thế, hòa thượng, tại hạ sẽ tìm đến Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo !

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói:

- Chẳng phải lão nạp đã nói rồi sao ? Đáng tiếc là Mạc Tử Kinh đã dùng sạch vò nước !

Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ không tin là không tìm ra manh mối, đi, hòa thượng !

Cuồng hòa thượng vội hỏi:

- Đi đâu ?

Hầu sơn Phong nói:

- Đi khắp nơi hỏi xem, có người nào vận chuyển nhiều quan tài xuất thành hay không ?

Cuồng hòa thượng nói:

- Nếu là lão nạp thì lão nạp tìm một nơi rất vắng vẻ trong thành để chọn nó !

Hầu Sơn Phong nói:

- Đó là lão hòa thượng, còn quan tài cũng không chỉ hai cỗ, đi thôi !

Nói đoạn chàng kéo Cuồng hòa thượng lướt ra khỏi hậu viện của tiệm quan tài !

Một lát sau, Hầu Sơn Phong một mình quay trở lại địa bàn của chàng, vừa đến khu vực Phu Tử Miếu thì đã thấy Thiết Ngưu đi ngược lại.

Hắn thấy Hầu Sơn Phong thì lập tức khai khẩu:

- Hầu đại ca, người lại gặp vận đào hoa rồi, sáng nay có một hồng y cô nương ...

Hầu Sơn Phong khoát tay, nói:

- Ta biết rồi, đừng nói nhiều, cẩn thận chờ để Tiểu Thúy Hồng biết được thì cô ta có thể cắt lưỡi người đấy. Nào, bây giờ hãy đi làm giúp ta chút việc ...

Thiết Ngưu lè lưỡi rồi nói:

- Thiết Ngưu ta không dám động đến con sư tử cái đó rồi, có chuyện gì vậy ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Rủ thêm mấy huynh đệ, đi khắp thành hỏi thử xem, có người nào vận chuyển mấy chục cỗ quan tài xuất thành hay không ? Hoặc có ai thấy mấy chục cỗ quan tài được đưa ra khỏi Đồng gia hay không ?

Thiết Ngưu ngạc nhiên nói:

- Thế nào, Hầu đại ca ?

Hầu Sơn Phong lại phất tay nói:

- Mấy chục cỗ quan tài ở Đồng gia bị người ta trộm rồi, đi mau thôi, chậm là không kịp đấy. Lát nữa trở lại sông bạc báo cho ta biết nhé, đi mau ! Đi mau !

Thiết Ngưu định thần rồi giơ đầu quyền lên và mắng:

- Con bà tổ tiên nó, cái gì không trộm lại đi trộm quan tài, nếu để Thiết Ngưu ta gặp thì nhất định ta sẽ moi tim lột da hắn !

Nói đoạn, hắn phóng bước ba chân bốn cẳng chạy như bay.

Thiết Ngưu đi rồi thì Hầu Sơn Phong cũng cất bước, nhưng đi chưa được bao xa thì đột nhiên trước mắt chàng thấy thoáng một bóng hồng xuất hiện.

Hầu Sơn Phong rùng mình, thầm kêu một tiếng hồng bét và bất giác cúi đầu !

Bất luận thế nào cũng đã không tránh kịp, vì giọng nói lạnh lạnh như chuông ngân đã vang lên bên tai chàng:

- Ta chờ người cả nửa ngày rồi, có gặp vị huynh đệ đó của người không ?

Còn may, thì ra nàng vẫn chưa nghe thấy câu chuyện giữa Thiết Ngưu và Hầu Sơn Phong. Hầu Sơn Phong thở phào, chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy hồng y nữ đang đứng bên trái mình, chàng vội cười cười và đáp:

- Hóa ra là cô nương, tại hạ vẫn chưa gặp, lẽ nào cô nương cũng chưa ...

Hồng y nữ nho mắt phụng quan sát Hầu Sơn Phong một lúc rồi lắc đầu nói:

- Cũng chưa, người biết hắn ở đâu không ?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Tại một thuyền hoa kỹ viện trên sông Tần Hoài, cô nương không nên tới nơi đó !

Một thiếu nữ vốn không nên tới những nơi như vậy, Hầu Sơn Phong nắm rất rõ điểm này !

Nào ngờ hồng y nữ lắc đầu và mỉm cười một cách tự nhiên, nàng nói:

- Không sao, ta không quan tâm.

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói:

- Cô nương nói chơi rồi, cô nương sao có thể tới nơi đó được.

Hồng y nữ vẫn thản nhiên nói:

- Thật mà, tay không quan tâm đến điều đó !

Hầu Sơn Phong vội lắc đầu, nói:

- Cô nương không quan tâm nhưng tại hạ quan tâm, vạn nhất để cô nương trở thành ...
Tại hạ không gánh vác nổi chuyện này rồi !

Hồng y nữ nói:

- Người yên tâm, đó là chuyện của ta, ta không trách người là được

Hầu Sơn Phong bất giác thầm kêu khổ, ý nghĩ xoay chuyển, chàng gật đầu, nói:

- Được thôi, nhưng tại hạ có chút việc phải làm, tại hạ không thể đưa cô nương đi, tại hạ tìm người đưa cô nương đi nhé !

Nói đoạn, chàng định cất bước đi, nhưng hồng y nữ liền soạt chân, dang cánh tay trắng như tuyết ngăn lại và nói:

- Không, ta muốn người đưa ta đi !

Hầu Sơn Phong gượng cười, nói:

- Cô nương chỉ cần có thể đưa cô nương đi thì ai đưa đi mà không được ?

Hồng y nữ lắc đầu nói:

- Tất nhiên là không giống nhau, người là người, còn người khác là người khác.

Hầu Sơn Phong chau mày nói:

- Cô nương hà tất phải làm khó người khác !

Hồng y nữ nói:

- Chiếu cố cho bằng hữu của huynh đệ kết nghĩa của người, lẽ nào chẳng phải là chuyện người nên làm ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Cố nhiên là tại hạ nên làm, nhưng cô nương thông cảm, tại hạ còn có chuyện quan trọng phải làm.

Hồng y nữ lắc đầu nguầy nguậy và nói:

- Điều đó ta không biết, chỉ cần người đưa ta đến đó rồi người muốn đi đâu thì đi !

- Thì ra cô nương này chẳng kể phải quấy gì cả !

Hầu Sơn Phong quét nục quang nhìn quanh thì thấy không ít người lén nhìn mình và hồng y nữ, chàng sợ gặp phải người quen buột miệng gọi chàng một tiếng thì hồng y nữ.

Vì vậy, chàng liền gật đầu, nói:

- Được rồi, mời cô nương đi theo tại hạ !

Nói đoạn, chàng sải bước đi tới trước.

Hồng y nữ theo sát phía sau và nói:

- Ta nói trước nhé, nếu người định giở trò với ta thì không dễ đâu đấy !

Hầu Sơn Phong chau mày nói:

- Cô nương, tại hạ có cần thiết phải làm thế không ?

Hồng y nữ thản nhiên nói:

- Điều đó phải hỏi chính người !

Lời này dường như có chút ẩn ý, Hầu Sơn Phong bất giác giật mình, chàng không dám nói thêm gì nữa, mà chỉ lặng lẽ đưa hồng y nữ ra sau Phu Tử Miếu, đi về phía bến Tần Hoài !

Nhưng đến Phu Tử Miếu thì hồng y nữ đột nhiên dừng bước và nói như ra lệnh:

- Này, người đứng lại !

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên dừng bước chàng nói:

- Thế nào, cô nương không đi nữa sao ?

Hồng y nữ lắc đầu, nói:

- Người nói rất đúng, nơi đó không phải là chỗ mà nữ hài tử nên tới, vả lại đến nơi đó cũng khiến người khó chịu, ta không đi nữa Nơi này không có ai qua lại nên ta muốn ở đây nói chuyện với người !

Hầu Sơn Phong gượng cười, nói:

- Cô nương muốn đùa với người ta thật rồi, tại hạ còn có chuyện, không thể bồi tiếp ...

Hồng y nữ nói:

- Không thể bồi tiếp cũng phải bồi tiếp, người nên biết là ta đã nghĩ đến người rất nhiều rồi đấy !

Hầu Sơn Phong nói:

- Lúc đầu tại hạ không cho cô nương đi, đó không phải là cũng đã nghĩ đến cô nương sao ?

Hồng y nữ lắc đầu, nói:

- Ta không chỉ điều đó, ý ta muốn nói, nơi này người sẽ không gặp người quen, nói chuyện sẽ tiện hơn đối với người. Nếu người không chịu bồi tiếp ta nói chuyện ở nơi này thì không chừng ta đành phải làm phiền người đưa ta đến chiếc thuyền đó thôi !

Hầu Sơn Phong trầm kinh động trong lòng, chàng vội nói:

- Muốn nói ở đây thì ở đây nói vậy ?

- Thế mới phải !

Hồng y nữ mỉm một nụ cười rất tuyệt, nàng nói

- Đừng sợ, ta không biết ăn thịt người đâu, bây giờ người không còn chuyện gì nữa phải không ?

Hầu Sơn phong gượng cười, nói:

- Cô nương nhất định muốn tại hạ ở đây bồi tiếp thì dù có chuyện to bằng trời, tại hạ cũng đành gác lại !

Hồng y nữ mỉm cười, nói:

- Người nói vậy khiến ta cảm thấy bất an, chỉ có điều ta không nghĩ rằng người có chuyện, ta nghĩ rằng chẳng qua là người sợ gặp mặt ta, muốn tìm cơ hội tránh xa ta mà thôi !

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Đây mới là chuyện nực cười, tại sao tại hạ phải sợ gặp mặt cô nương chứ. Tại sao tại hạ lại muốn tìm cơ hội tránh xa cô nương ? Có lý do gì khiến tại hạ phải làm như thế ?

Hồng y nữ nói:

- Lý do gì thì người tự biết, nhưng ta cũng có thể nói cho người biết, người sợ ta gặp huynh đệ kết nghĩa Hầu Sơn Phong đó của người phải không ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Lời này của cô nương khiến tại hạ càng ...

Hồng Y nữ cắt lời, nói:

- Không cần biện hộ, ta có thể nói cho người biết, ta đã tìm được Hầu Sơn Phong rồi !

Hầu Sơn Phong "à" một tiếng rồi nói:

- Vậy thì tốt rồi đã như thế thì cô nương hà tất phải ...

Hồng y nữ lại cắt lời, nói:

- Đương nhiên ta phải tìm người, vì Hầu Sơn Phong đó ở xa tận chân trời nhưng cũng gần ngay trước mắt !

Hầu Sơn Phong lạnh người, chàng nói:

- Cô nương, đây chẳng phải là chuyện đại nực cười trong thiên hạ sao ?

Tại hạ sao có thể là Hầu Sơn Phong ...

- Người không thừa nhận à ?

Hồng y nữ mỉm cười, nói:

- Vừa rồi Thiết Ngưu gọi người thế nào ?

Hồng y nữ, hóa ra nàng đã nghe được tất cả ! Hầu Sơn Phong chợt cảm thấy cõi lòng nặng trĩu, hàng trăm ý nghĩ xoay chuyển như chớp trong đầu, chàng vội nói:

- Cô nương, hắn gọi tại hạ là Hầu đại ca, tại hạ kêu bằng Hầu ...

Hồng y nữ lại cắt lời, nàng nói:

- Người kêu bằng Hầu gì ? Nếu người không kêu bằng Hầu Sơn Phong thì tại sao Thiết Ngưu nói với người là một hồng y cô nương tìm người ? Chuyện này người giải thích thế nào ?

Hầu Sơn Phong chau mày gượng cười, nhất thời trầm mặt bẽ mặt !

Hồng y nữ mỉm cười, nói:

- Nếu người vẫn không thừa nhận thì ta sẽ tìm người đến hỏi ngay bây giờ ...

Hầu Sơn Phong nói:

- Cô nương, không cần phải hỏi, tại hạ thừa nhận là được rồi ?

Hồng y nữ đắc ý mỉm cười, nàng nói:

- Cuối cùng thì người cũng phải thừa nhận, thế tại sao trước cổng Đồng gia người không thừa nhận.

Hầu Sơn Phong cau mày nhíu mặt, chàng nói:

- Cô nương, tại hạ đã gặp qua bốn nhân vật võ lâm hung hãn đó, cô nương mang theo trường kiếm, bộ dạng lại kinh người như vậy tại hạ đâu biết cô nương tìm mình để làm gì ? Tại hạ sợ không dám thừa nhận cũng là lẽ thường tình !

Hồng y nữ thản nhiên mỉm cười, nói:

- Người giỏi ăn nói lắm, nhưng sợ rằng không phải là chuyện như thế ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Tại hạ theo sự thật nói, cô nương không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào !

Hồng y nữ nói:

- Đương nhiên là ta không tin, ta chỉ nghi rằng người có ý trốn tránh ta, sợ ta nhận ra bản lai diện mục thật của người và vạch trần bí mật của người, đúng không nào ?

Hầu Sơn Phong thản nhiên nói:

- Cô nương, một kẻ hạ lưu chỉ biết rượu chè, trai gái cờ bạc, không chuyện gì không làm như tại hạ thì có bản lai diện mục gì, có bí mật gì ?

Hồng y nữ nói ;

- Người phải hỏi chính người đấy, bề ngoài người là một hạ lưu chuyên cờ bạc vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu, nhưng bên trong không phải như thế !

Hầu Sơn phong nói:

- Cô nương khiến cho tại hạ đỡ khóc đỡ cười rồi !

Hồng y nữ nói:

- Đương nhiên, nếu là ta thì ta cũng sẽ đỡ khóc đỡ cười.

Nàng ngưng một lát rồi đột nhiên, hỏi:

- Người có nhận ra ta không ?

Hầu Sơn phong vội lắc đầu, nói:

- Cô nương, tại hạ không có phúc phần lớn như thế, không nhận ra !

Trên ngọc diện của hồng y nữ thoáng lộ vẻ ai oán, nàng thở dài rồi nói:

- Chỉ mới ba năm mà người đã không còn nhận ra ta rồi, nếu kéo dài thêm nữa thì chẳng biết sẽ như thế nào ?

Cõi lòng Hầu Sơn Phong như thất lại, chàng nói:

- Cô nương nói thế là ...

Hồng y nữ chăm chú nhìn chàng và nói:

- Người còn chưa rõ sao ?

Hầu Sơn Phong gật đầu nói:

- Tại hạ hiểu rồi, sở dĩ cô nương tìm tại hạ là vì tự cho rằng mình quen biết tại hạ phải không ?

Hồng y nữ gật đầu và nói:

- Đúng vậy, nhưng không phải cho rằng mà là thật sự quen biết người, vậy mà người lại không thừa nhận quen biết ta, người cũng quá nhẫn tâm rồi ...

Hầu Sơn Phong nói:

- Có khả năng là cô nương tìm nhầm người rồi, đích thực là tại hạ không quen biết cô nương !

Song mục của hồng y nữ khẽ chớp động, nàng nói:

- Không quen biết thì thôi vậy, nhưng ta hỏi người, tứ tuyệt Thư - Cầm - Đồ - Tửu mà người dùng đánh bại tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì, đích thực là trá thuật phải không ?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Đúng vậy, chuyện này cũng chẳng có gì là mất mặt, vì tại hạ vốn là ...

Hồng y nữ lắc đầu, nói:

- Đáng tiếc là tứ đại hộ pháp của Lạnh Thiên Trì đều giáo hoạt đa trí, không phải bất kỳ ai cũng có thể lừa gạt được. Có thể thắng bọn họ trên bốn phương diện Thư - Cầm - Đồ - Tửu, và khiến bọn họ tâm phục khẩu phục thì thế gian này chỉ có duy nhất một người !

Hầu Sơn Phong nói:

- Nhưng đích thị là tại hạ sử dụng trá thuật để thắng bọn họ, tại hạ cũng biết người duy nhất mà cô nương nói là ai rồi, vì đương thời bốn lão kia đã nói cho tại hạ biết, bọn họ cũng thừa nhận tại hạ là người thứ hai ?

Hồng y nữ nói:

- Đó là bọn họ, còn ta tuyệt đối không thừa nhận, đối với chuyện này, tuyệt đối ta không dễ bị lừa như vậy, vì chẳng có ai hiểu người đó hơn ta !

Hầu sơn Phong nói:

- Nhưng trên thực tế ...

Hồng y nữ cắt lời, nói:

- Ta nói cho người biết một chuyện, bốn năm trước khi ta hành lữ trên giang hồ, tình cờ gặp gỡ một vị mỹ nam tử tuyệt thế vô song, người này chẳng những tuấn tú tuyệt luân, anh phong thoát tục mà còn là một cao thủ uy chấn võ lâm, đặc biệt là văn tài cái thế, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, ngoài ra còn thông hiểu bách giá chư tử, tam giao cửu lưu. Thậm chí các tuyệt kỹ bách nghệ, không môn nào không thông, không môn nào không tinh, có thể gọi là đệ nhất kỳ tài trong thiên hạ gần trăm năm qua ...

Hầu Sơn Phong à một tiếng rồi nói:

- Tại hạ không biết trong võ lâm còn có nhân vật như vậy !

Hồng y nữ chẳng để ý đến chàng, nàng thản nhiên nói tiếp:

- Trong võ lâm thiên hạ, người người đều nói chàng là một ác ma đáng chết vạn lần, chỉ cần nói đến hồ cũng biến sắc, nghe phong phanh là hắc bạch lưỡng đạo kinh tâm táng đởm, nhưng duy nhất một mình ta là biết chàng hiệp cốt nhân tâm, là vị kỳ hiệp cái thế đầu đội trời chân đạp đất. Sở dĩ chàng bị xem là ác ma, chỉ vì chàng khinh đời ngạo thế, bốn cột nhân gian, tính tình phóng đãng, không giả dối, không làm bộ làm tịch, chàng ghét sự ác như thù, đặc biệt là thống hận những kẻ lừa đời mua danh, giả nhân giả nghĩa, vì thế nên chàng hạ thủ quá nặng, quá độc mà thôi. Tóm lại, dù chàng là ác ma hay hiệp nghĩa thì chàng cũng đều khiến ta vừa gặp là xiêu lòng, không thể tự kiềm chế ...

Hầu Sơn Phong nói:

- Điều đó chẳng phải là rất tốt sao ? Chỉ mơ ước không mơ tiên, anh hùng hiệp nữ từ đây sánh vai hành hiệp giang hồ, hình bóng thành đôi, lưu truyền giai thoại !

Hồng y nữ chăm chú nhìn chàng và hỏi:

- Đây là điều người nói phải không ?

Hầu Sơn Phong vội nói:

- Đâu chỉ là tại hạ, cô nương cứ hỏi thử xem, ai ai cũng nói như vậy mà thôi !

Hồng y nữ khẽ gật đầu với vẻ ai oán và nói:

- Đúng vậy, người nói không sai, đương thời đích thực ai ai cũng nói thế, trời tạo một đôi, đất tạo một đôi, nhưng hình ảnh đẹp không lâu dài, ba năm trước đột nhiên chàng xuôi tay về với đất, rời bỏ thế gian và cũng vĩnh viễn rời bỏ ta ...

Hầu Sơn Phong à một tiếng rồi nói:

- Tạo hóa sao lại trêu người đến thế ? Đây thật là ...

Hồng y nữ tiếp lời:

- Ta vốn cho rằng hồng nhan bạc mệnh, đa tình xưa nay thường ôm hận, tạo hóa đổ ky thế nhân, trời xanh quá vô tình, ta nghe hung tin này thì đau đớn cùng cực, không muốn sống nữa, hận không thể bạt kiếm tự vẫn để theo chàng đi ...

Hầu Sơn Phong lên tiếng an ủi:

- Cô nương, người chết không thể sống lại, cô nương đừng quá ...

Hồng y nữ lại cắt lời, nói:

- Nhưng ta lại nghĩ, một vị kỳ tài như chàng, một vị đại anh hùng, chân hào kiệt đỉnh thiên lập địa như vậy thì không nên đoản mệnh như thế. Nếu không, thế gian này chẳng còn người tốt sống nữa, do đó trong tiềm thức ta cho rằng chàng chưa chết, và mỗi năm dù mưa gió hay gian nguy cũng không ngăn cản được việc ta đến trước mộ chàng dâng hoa và thắp hương, ta vẫn luôn hy vọng là chàng có thể bước ra từ trong mộ ...

Thân hình Hầu Sơn Phong khe khẽ run, giọng nói cũng hơi lạc đi, chàng nói:

- Chân tình của cô nương thật khiến người ta cảm động, khiến người ta kính phục, chỉ có điều hy vọng của cô nương là không thể thành hiện thực !

Hồng y nữ thản nhiên nói như không nghe thấy gì:

- Nhưng ba năm qua, ta đã thất vọng và cũng đã tuyệt vọng, song trong thời gian đó ta phát hiện một chuyện, đó là cái chết của chàng có một nửa lý do là muốn trốn tránh ta, muốn làm cho ta hết hy vọng ...

Hầu Sơn Phong nói:

- Cô nương, đối với một cô nương tuyệt đại phong hoa, anh hùng hiệp nghĩa thì bất kỳ người nào cũng không có lý do để làm như vậy, nếu có thì người đó là thiên hạ đệ nhất ngu xuẩn, là thiên hạ đệ nhất nhẩn tâm !

Hồng y nữ lắc đầu nói:

- Chàng không giống bất kỳ người nào cả, chàng không phải là người mà là thần, ta không thể nói chàng là một kẻ ngu xuẩn nhưng ta nói chàng là thiên hạ đệ nhất nhẩn tâm ...

Hầu Sơn Phong vội nói:

- Cô nương, tại hạ hiểu rồi, người mà cô nương nói là vị Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam phải không ?

Hồng y nữ chú mục nhìn đối phương và thản nhiên nói:

- Sao người biết người ta nói đến là chàng ?

Hầu Sơn Phong cũng thản nhiên đáp:

- Cô nương nói đương kim thế gian chỉ có một người thắng được bốn nhân vật võ lâm kia, và bốn nhân vật đó cũng nói như vậy, bọn họ nói người đó là Hạ Hầu Lam đã chết ba năm rồi, bây giờ cô nương cũng nói người đó đã chết ba năm, vậy không phải Hạ Hầu Lam thì là ai ?

Hồng y nữ gật đầu nói:

- Đúng vậy, người nói không sai, đích thị là chàng !

Hầu Sơn Phong nói:

- Nhưng cô nương, có người tận mắt thấy hắn được chôn xuống đất !

Hồng y nữ nói:

- Điều này ta biết, với trí tuệ của chàng thì việc che mắt thiên hạ thì không phải là chuyện khó !

Hầu Sơn Phong lắc đầu nói:

- Vậy thì quái lạ, nếu hắn chưa chết ...

Hồng y nữ cắt lời, nói:

- Đúng vậy, chàng vẫn chưa chết, ta cũng đã tìm được chàng, hiện tại chẳng những chàng thay tên đổi họ biến đổi diện mục mà căn bản không thừa nhận quen biết ta, người nói xem có khiến người ta đau lòng không chứ ?

Hầu Sơn Phong giả vờ hàm hồ, chàng gật đầu nói:

- Không phải tại hạ nói xấu hắn trước mặt cô nương, nhưng quả thật hắn quá tệ, đừng nói là cô nương, nếu trường hợp là tại hạ thì tại hạ cũng sẽ nát lòng đứt ruột.

Hồng y nữ nói:

- Vậy sao ? Nhưng ta đâu chỉ nát lòng đứt ruột ? Cõi lòng ta đã hơn một lần tan nát, ruột của ta đã hơn một lần đứt đoạn, ta không ngại lao khổ, không tránh gian nan đi khắp tứ hải sơn xuyên, tìm khắp tứ phương bát hướng, khó khăn lắm mới tìm được chàng, ta đã lập chủ ý, nếu chàng không chịu nhận ta nữa thì ta sẽ đập đầu chết trước mặt chàng, người nói xem, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ ?

Hầu Sơn Phong bất giác chau mày, chàng vội nói:

- Cô nương, tại hạ nói một câu lẽ ra không nên nói, phụ mẫu dưỡng dục không dễ, lẽ nào nói rằng cô nương sống chỉ vì hắn ? Chuyện này dường như không đáng ...

Hồng y nữ thản nhiên nói:

- Người biết nói vòng vo tam quốc, nên biết một chữ tình có thể giúp người ta sống mà cũng có thể giết người ta chết, đối với một nữ nhân thì điều đó càng đặc biệt quan trọng.

Hầu Sơn Phong nói:

- Cô nương, tại hạ bạo gan nói một câu, một kẻ vô tình vô nghĩa, lòng dạ sắt đá như vậy thì căn bản không đáng để cô nương tiếp tục si tình như vậy ...

Hồng y nữ nói:

- Vậy là người khuyên ta đi chết phải không ?

Hầu Sơn Phong ngăn người giây lát rồi vội nói:

- Cô nương, ý tại hạ không phải như vậy, tại hạ muốn nói là thiên hạ rộng lớn ...

Hồng y nữ cắt lời, nói:

- Ta có thể nói cho người biết, hoặc là chàng nhận ta hoặc là ta chết, tuyệt không có con đường thứ ba, con người ta vốn rất cố chấp bảo thủ !

Hầu Sơn Phong thở dài:

- Đã vậy thì tại hạ cũng không tiện nói gì thêm với cô nương ...

Hồng y nữ cười cười, nói:

- Giả như ta cho rằng người là Hạ Hầu Lam thì sao ?

Hầu Sơn Phong phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Cô nương thật khéo nói đùa, tại hạ làm gì có phúc phận lớn như vậy ?

Hồng y nữ chậm rãi nói:

- Vậy ta muốn người nói cho ta biết, ba chữ Hầu Sơn Phong được giải thích như thế nào ?

Hầu Sơn Phong kinh động trong lòng, chàng nói:

- Cô nương, danh tánh là do phụ mẫu ...

- Đúng vậy !

Hồng y nữ lại cắt lời, nói:

- Nếu kẻ làm con tự tiện thay đổi danh tánh do phụ mẫu đặt là đại bất hiếu !

Hầu Sơn Phong cười thầm, chàng nói:

- Cô nương, trên đời này chẳng có ai tự tiện thay đổi danh tánh để mang tiếng đại bất hiếu đâu !

Hồng y nữ nói:

- Nhưng theo ta thấy, người là kẻ tự gọt đầu gọt chân danh tánh của mình đấy. Hai chữ Sơn Phong há chẳng phải từ chữ Lam mà ra đó sao ? Hầu Sơn Phong vốn là Hầu Lam thêm một chữ Hạ vào nữa, chẳng phải là Hạ Hầu Lam sao ?

Hầu Sơn Phong gượng cười, nói:

- Cô nương chớ lấy phép chiết tự mà đoán, đó chẳng qua là sự trùng hợp ngẫu nhiên ...

Đôi mày liễu của Hồng y nữ chợt dựng lên, nàng nói:

- Chuyện đã đến nước này mà người còn không thừa nhận sao ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Cô nương khiến tại hạ khó trả lời quá, đừng nói tại hạ không phải là Hạ Hầu Lam, dù có phải thì bây giờ tại hạ cũng đã trở thành kẻ bất luân bất bại, đang chung sống với một mỹ nữ trên sông Tần Hoài, đâu đáng để cô nương ...

Hồng y nữ nói:

- Đừng lấy những chuyện đó đánh lừa ta, ta đã sớm lên thuyền hỏi rồi, Tiểu Thúy Hồng kia nói cho ta biết rất tường tận, người và cô ta rốt cuộc như thế nào thì người tự biết lấy !

Hầu Sơn Phong vô cùng kinh ngạc, chàng định tìm lời biện hộ nhưng Hồng y nữ đã nghiêm sắc diện nói tiếp:

- Đừng nói nhiều, người chỉ trả lời ta một câu, người nhận hay không nhận ta ?

Hầu Sơn Phong trầm mặc không nói, hồi lâu sau chàng mới lắc đầu và nói:

- Cô nương, chớ tranh luận về chuyện không đáng tranh luận này nữa, giả như cô nương vẫn có thâm tình với Hạ Hầu Lam như xưa thì hiện tại có một chuyện nghiêm túc mà cô nương nên làm giúp hấn.

Hồng y nữ cũng lắc đầu nói:

- Không, ta không nghĩ rằng có bất kỳ chuyện nào quan trọng và nghiêm túc hơn chuyện này !

Hầu Sơn Phong lại lắc đầu và nói:

- Điều đó tùy cô nương, tại hạ không tranh luận nữa ! Nhưng xin hỏi, cô nương có biết thảm họa ở "Kim Lăng Đồng gia" không ?

Hồng y nữ gật đầu nói:

- Ta nghe nói đôi chút, thế nào ?

Hầu Sơn Phong nhượng mày, nói:

- Đó là do Hạ Hầu Lam hạ độc thủ !

Hồng y nữ biến sắc, nàng trầm giọng quát:

- Người nói vậy, Hạ Hầu Lam sao có thể ...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:

- Cô nương có biết ký hiệu năm xưa của Hạ Hầu Lam là gì không ?

Hồng y nữ gật đầu nói:

- Tất nhiên là biết, là con rồng vàng dương ngũ trảo !

- Một chút cũng không sai !

Hầu Sơn Phong nói:

- Nghe vị tổng quản kêu bằng Thiết Diện Sát Thần của Đồng gia nói, vết thương thí mạng trên những người của Đồng gia là cái gì Nhất Tàn Chỉ của Hạ Hầu Lam. Sau khi bắt cóc Đồng cô nương và vị tổng quản đó của Đồng gia thì hung thủ còn để lại thủ thị ý, cuối thư vẽ một con rồng vàng dương ngũ trảo. Ngoài ra hắc còn giết cái gì tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì bằng vết thương Nhất Tàn Chỉ, và cũng để lại thư có vẽ rồng vàng dương ngũ trảo !

Hồng y nữ im lặng nghe, đôi mày liễu dựng lên, mắt phụng xạ kỳ quang, nàng lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Người dám lừa ta à ? Ta không tin !

Hầu Sơn Phong thần nhin nói:

- Cô nương không tin thì có thể hỏi Thiết Ngưu, hắc đã nghe và đã thấy tất cả. Đúng rồi, lúc này cô nương có nghe tại hạ nói chuyện với Thiết Ngưu không ?

Hồng y nữ gật đầu nói:

- Có nghe, người bảo hắc đi khắp nơi hỏi xem có ai vận chuyển nhiều quan tài xuất thành hay không !

Hầu Sơn Phong nói:

- Không sai, cô nương đã nghe thấy rồi ...

Hồng y nữ nói:

- Thế tại sao người không hỏi ta sớm hơn ?

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên hỏi lại:

- Lẽ nào cô nương biết ?

Hồng y nữ thần nhiên mỉm cười và nói:

- Không chỉ biết mà ta còn tận mắt trông thấy !

Hầu Sơn Phong vội hỏi:

- Cô nương thấy những gì ?

Hồng y nữ cười nhạt, nói:

- Ta không vội mà người vội gì thế ? Ta chỉ hỏi người có nhận hay không nhận ta ?

Hầu Sơn Phong ngớ người, chàng gượng cười, nói:

- Sao cô nương lại cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam ?

Hồng y nữ cười nhạt, nói:

- Người không nhận ta cũng chẳng sao, ta nói một câu lẽ ra không nên nói, nhưng đừng mong ta nói ra những gì ta trông thấy !

Hầu Sơn Phong chau mày, chàng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cũng may Hầu Sơn Phong này không phải là kẻ được đăng chân lán đăng đầu, nếu không kiểu cưỡng nhận tình nhân như cô nương ...

Hồng y nữ trừng mắt phụng, uy phong đột hiện. Hầu Sơn Phong vội thụt lùi bệ khấu.

Một lát sau Hồng y nữ mới thản nhiên cười và nói:

- Nói thế nào tùy người, ta không bận tâm !

Hầu Sơn Phong tiếp lời:

- Vậy tại hạ cũng đành thuận tùy theo cô nương thôi, dù sao thì chuyện cũng liên quan đến tại hạ. Cô nương giá họa thì cứ để cho hấn giá họa, xem ra uy danh một đời của Hạ Hầu Lam sắp ...

Hồng y nữ đột nhiên quát hỏi:

- Người nói có người giá họa à ?

Hầu Sơn Phong chậm rãi nói:

- Chẳng phải vừa rồi tại hạ nói cho cô nương biết về "Nhất Tàn Chi" và con rồng vàng đó sao ?

Hồng y nữ chăm chú nhìn chàng và nói:

- Xem ra người biết cũng không ít chuyện, nhưng làm sao người biết là có kẻ giá họa mà không phải là do chính Hạ Hầu Lam độc thủ ?

Hầu Sơn Phong giật mình, chàng vội nói:

- Cô nương nghĩ rằng là chính hấn hạ độc thủ sao ? Tại hạ cũng nghe nói đôi chút về Hạ Hầu Lam, tại hạ không dám nghĩ rằng một nhân vật như hấn lại có thể ...

Hồng y nữ lạnh lùng nói:

- Được rồi, không cần che đậy nữa, ta nói cho người biết cũng tốt thôi, vừa rồi khi ta đến đây, ta thấy một cỗ xe mã bịt bùng chạy ra hướng Ấp Giang Môn ...

Hầu Sơn Phong vội hỏi:

- Xe mã bịt bùng thì cô nương thấy được gì ?

Hồng y nữ trừng mắt hỏi:

- Nó không thể bị gió thổi tung lên sao ?

Hầu Sơn Phong vội gật đầu nói:

- Có thể, có thể, xin cô nương nói tiếp !

Hồng y nữ nguýt chàng một cái rồi nói tiếp:

- Lúc ta đi ngang qua cỗ xe mã đó thì có một luồng gió thổi bay một góc màn xe, ta liếc nhìn vào thấy trong xe có hai cỗ quan tài ...

Hầu Sơn Phong không nhẫn nại được nên lại xen vào:

- Cô nương, hai cổ à ?

Hồng y nữ gật đầu, nói:

- Đúng vậy, hai cổ, một lớn một nhỏ !

Hầu Sơn Phong chau mày, chàng vội truy vấn:

- Cô nương, người đánh xe có hình dạng như thế nào ?

Hồng y nữ nói:

- Ta không thấy rõ, hình như là một lão nông !

Hầu Sơn Phong hỏi tiếp:

- Cô nương, chuyện xảy ra vào lúc nào ?

Hồng y nữ chớp chớp song mục và nói:

- Người không biết tính sao ? Từ khi ta đến đây cho tới bây giờ là bao lâu ?

Hầu Sơn Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tính thời gian thì sợ rằng đã qua sông rồi, qua Giang Phố rồi ...

Hồng y nữ mỉm cười, nói:

- Có thể, nhưng bây giờ muốn truy theo cũng còn kịp !

Thân hình Hầu Sơn Phong hơi động, nhưng chàng ngược nhìn đối phương và nói:

- Truy theo ? Bảo ai truy theo bây giờ ?

Hồng y nữ cười cười, nói:

- Tất nhiên là người ! Lẽ nào người muốn ta truy theo ?

Hầu Sơn Phong cười ha hả rồi nói:

- Đây mới là chuyện đại buồn cười trong thiên hạ ! Tại sao tại hạ phải truy theo ? Mà dựa vào đâu để truy theo chứ ? Thứ nhất là không biết võ công, thứ hai chẳng quan hệ dây mơ rễ má gì với Hạ Hầu Lam, muốn chết cũng không nên tìm cách chết như vậy ! Ai muốn truy theo thì truy theo, tại hạ muốn về thuyền đánh một giấc thôi !

-- o O o --